

J. OLIVIERI

ELS INCREÏBLES DESCOBRIMENTS DE

HARRY TAGE

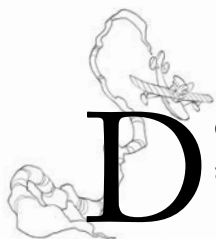
An illustration of two young characters, a boy and a girl, in an ancient Egyptian tomb. The boy, Harry TAGE, has spiky blonde hair and is wearing a brown jacket over a white shirt and a long white scarf. He is sitting on a stone ledge, looking towards the viewer with a serious expression. The girl has short blonde hair and is wearing a dark jacket over a white shirt. She is sitting next to him, looking slightly to the side. The background shows large stone pillars and hieroglyphs on the walls, suggesting an underground setting. The entire scene is framed within a circular border.

EL FARAÓ
ESCOCÈS

animallibres

CAPÍTOL

U

De la boca del gramòfon sortia una musiqueta alegre.

Harry, que encara portava el pijama, seguia la tonada movent-se davant dels fogons com si fos un ballarí embogit. Lauràsia, la petita dinosaure que vivia amb ell al museu d'Arkham, seguia aquell ball improvisat saltironant al seu voltant, molt atenta a no perdre's ni un sol gest del seu amo, que s'estava preparant l'esmorzar.

Amb cada pirueta de Harry, la dinosaure mirava d'atrapar al vol els ous que el noi, sense parar de cantussejar, feia rodar enlaire al ritme de la música i després trencava amb la vora de la paella. Al final ho va aconseguir. Va obrir el bec i en va capturar un.

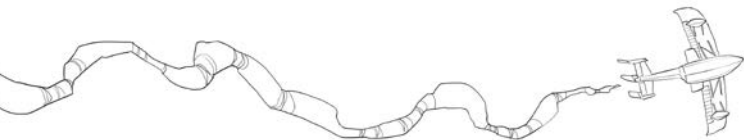
GLOMP!

CAPÍTOL U

–Ei, ei! Que això és el meu esmorzar, petita golafre prehistòrica! Tu ja t’has menjat la teva part aquest matí!

Lauràsia, tota ofesa, va deixar anar un piulet i, per venjar-se, va saltironejar furtivament fins a l’antic casc

celta que, de cap per amunt, feia de fruitera. Era una de les tantes peces antigues del museu que Harry havia convertit en mobiliari. Amb un sol moviment, Lauràsia es va empassar una pinya sencera. Quan Harry se'n va adonar, la dinosaure ja havia tornat al seu llit i es mirava l'alt sostre del magatzem amb un posat innocent. I amb el pap força més gros.

Harry va fer un somriure i va renunciar a escridassar-la. Aquell matí estava de molt bon humor, encara més que de costum. Ben aviat començaria la classe del professor Bromley. El vell degà de paleontologia era una autèntica autoritat en el camp dels teròpodes del juràssic, i Harry sempre es moria de ganes d'anar a les seves classes. Allà podia aprendre moltes coses sobre els seus estimats animals prehistòrics!

—Llàstima que no et pugui exhibir a TU com a tesi doctoral, Lauràsia —va dir a la dinosaure, alçant la veu per superar el soroll de fregit dels ous a la paella—. Em donarien la millor nota de tota la universitat! Però em temo que després t'hauria de cedir a l'institut, i no crec que et tractessin tan bé com jo...

Lauràsia va cloquejar, assaborint amb gust la pinya. Semblava ben bé que hi estava d'acord.

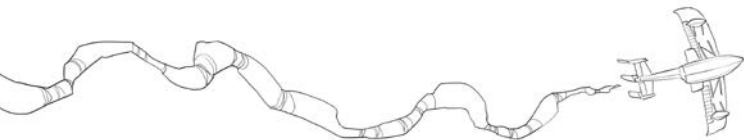
Harry va devorar de pressa els ous ferrats amb cansalada i després va llençar el plat i la paella a la tridacna gegant que hi havia una mica més enllà, una petxina immensa que ell havia convertit en pica.

Saciat i satisfet, va mirar l'hora i va descobrir que, com sempre, la seva set de coneixement l'havia empès a córrer massa. El rellotge del segle XVIII col·locat entre les banyes d'un cap d'ant dissecat marcava amb prou feines les set. A aquelles hores, les aules de la Miskatonic University encara estaven tancades!

Per alleugerir l'espera, es va posar la seva bata de domàs (record d'un viatge al Marroc per recuperar un carregament de trilobits fòssils) i, amb un exemplar de l'*Arkham Gazzete* a les mans, es va ajeure al sofà.

O almenys ell en deia així. De fet, es tractava d'un amfibi labirintodont reconstruït a mitges. L'havia trobat abandonat en un racó del magatzem i l'havia convertit en sofà senzillament farcint-lo de coixins.

Lauràsia, que encara feia esforços per empassar-se la pinya, va córrer a arraulir-se als seus peus. Satisfet i relaxat, Harry va fullejar el diari, en cerca d'alguna novetat emocionant. Un cop més, aquell matí, l'única pàgina que li podia interessar de debò era la de les vinyetes.

Com sempre. A la petita ciutat d'Arkham no passava mai res d'interessant.

Va ser en aquell moment que va sentir el crit.

Es va aixecar d'un salt del sofà. Eren imaginacions seves? En aquella hora, el Miskatonic Museum hauria hagut d'estar buit! Els únics que s'hi solien moure eren ell i Jeffrey, l'encarregat de la neteja. Harry sabia que Jeffrey estava netejant les vitrines de la sala egípcia.

Potser era ell, qui havia cridat?

Sense dubtar-ho, Harry va sortir corrent del magatzem i es va llançar pels passadissos directe a la part oposada del gran museu. Lauràsia el seguia, inquieta, sense parar d'emetre sons estridents. Van arribar al gran vestíbul d'entrada i van encarar la imponent escalinata de pedra que portava al pis superior.

Pujar aquella sèrie interminable de graons calçat amb sabatilles no era fàcil. Harry va estar a punt, unes quantes vegades, de trepitjar-se la vora de la llarga bata, però no va afluixar. Darrere seu, la seva amiga reptiliana esgarrapava els graons amb les urpes, perquè se sentia maldestra en aquella superfície tan llisa. A la dinosaure

li costava molt pujar els graons, però Harry no tenia temps per ajudar-la. Estava concentrat en aquell crit i en el que podia haver passat. I va seguir pujant impertèrrit.

La sala de les peces egípcies era al fons de tot del primer pis; era l'última d'una filera de portes obertes sobre les corresponents sales arqueològiques. A mesura que Harry els recorria, aquells espais buits ressonaven amb els seus passos apressats.

Quan hi va arribar, Harry no va dubtar ni un moment. Amb la bata que li voleiava al voltant, com si fos la capa d'un déu viking amenaçador, es va precipitar cap a dintre.

D'entrada no va veure ni una ànima, i va seguir corrent fins al final de la sala. A més a més, amb les presses per arribar de seguida, havia agafat tanta embranzida que ara li costava aturar-se (sobretot per culpa de les sabatilles). Va superar l'esfinx de pedra calcària que hi havia al centre de la sala i va frenar de cop.

Allà baix, en un racó, als peus d'una vitrina, el vell Jeffrey estava estès a terra, ajagut sobre un costat. Semblava que hagués perdut el coneixement. I no es tractava d'una caiguda accidental o d'un mareig.

Inclinada damunt seu, hi havia una figura desconeguda. Segur que era el seu agressor.

